

19.9.2021 - Požehnání vděčnosti – Vyjádření vděčnosti oslavuje Boha

Žalm 50,1-23; Luk. 17, 11-19

Vděčnost je jedním z velkých biblických témat. Ne vždy si uvědomíme, jak moc selháváme, když nedokážeme vyjádřit svou vděčnost. Nevděčnost je stále velmi populární. Nemusíte se učit nevděku. Od dětství můžeme vyjadřovat nevděčnost, nakazit a odpuzovat nevděkem. Možná proto Bible věnuje otázce vděčnosti tolik pozornosti.

1. Duchovně změněný člověk projevuje vděčnost za Boží požehnání

Deset lidí zemřelo na malomocenství. Tento příběh zaznamenal věrohodný lékař Lukáš ve svém evangeliu (17, 11–18). Každý, z tam popsaných lidí byl kvůli nemoci zbaven kontaktu se světem zdravých lidí. Byli naživu, nebo vlastně vegetovali v očekávání smrti. Určitě jim není co závidět. Pán Ježíš provedl úplnou změnu. Z fyzického hlediska byl každý z nich uzdraven Bohem. Je záhadné, že se jen jeden vrátil, aby vyjádřil svou vděčnost. Proč? Těchto devět možná dostalo jen dočasné, tělesné požehnání. Jediný, kdo přišel poděkovat, je Samaritán! Zdá se, že byl uzdraven dvakrát: fyzicky i duchovně. Když se přiblížil k Pánu Ježíši, aby mu poděkoval, uslyšel: „A kde je těch devět?“

Pán Ježíš očekával a stále očekává postoj vděčnosti od těch, jejichž život změnil. Člověk, která nebyla duchovně změněna, nedokáže děkovat. Myslí si, že vše se mu náleží. Někteří si dokonce myslí, že spása(záchrana) jim náleží. Dlouhodobě přestali děkovat. A Bůh se nezměnil a stále očekává vděčnost.

Jak zřídka vyjadřujeme svou vděčnost – nejen Bohu, ale i lidem. Jak zřídka dostávají rodiče slova vděčnosti jako odměnu za výchovu svých dětí. Jak zřídka slyší evangelisté, kazatelé a učitelé laskavá slova ze rtů těch, kterým někdy sloužili mnoho let. Jak často místo vděčnosti slyšíme slova kritiky, stížností, prostě slova ubohé nevděčnosti.

Jednou Gypsy Smith, romský evangelista, kázal Boží slovo a použil příklad mladého muže, který zachránil 18 lidí před smrtí z potápějící se lodi. ... Nebyl nikdo, kdo by nemusel přiznat svou nevděčnost Bohu. Nebo možná máme dnes podobné situace?

2. Vděčnost přináší Bohu slávu

Bůh je hoden chvály a poděkování. Lukáš ve své druhé knize Skutky (3,7–11) popsal muže, který srší vděčností. Tento muž, stejně jako očištěný Samaritán, zažil dvojí uzdravení. Jeho chování nebylo normální. Porušil přijaté zvyky. Nebylo to možné takhle chovat se v chrámu.

Nedávno jeden evangelista z Indie, vyprávěl o sboru, do kterého vstoupila skupina mladých lidí, kteří hořeli s vděčností Bohu a věřícím. Jednomu ze starších se toto chování nelíbilo. Porušilo to pořadí bohoslužby. Tento starší bratr jednoduše a bez obalu řekl: „V našem kostele není prostor pro takové nadšení!“ Zajímalo by mě, jestli někdy přemýšlel o svém prohlášení?

Vyjádření vděčnosti je povzbuzením a přináší slávu Bohu. Ne vždy najdeme správná slova, abychom vyjádřili svou vděčnost. Nejčastěji je to jen řeč těla. Protože nám chybí slova!

3. Zjevení Boží milosti v díle spásy vede k vděčnosti

V jednom ze svých Vězeňských listů, Efezkým 2,4–10, apoštol Pavel rozvinul učení o Boží milosti. Je zajímavé, že tato slova nepocházejí z paláce a sálu ale z vězení, kde není místo na přemýšlení o vděčnosti. Pavel si byl ale vědom Boží milosti. Známým heslem reformace je „POUZE MILOSTÍ“ Zdá se, že člověk, který dosud neměl prospěch z Boží milosti a nese břemeno hříchu, není schopen projevovat vděčnost.

Někdo řekl, že nedostatek vděčnosti může být důsledkem absenci spásy. Je toto tvrzení pravdivé? Nebo jde to, že se to dotýká i tebe?

Jeden spolubratr mi poradil: „Teď, když jsi zachráněn, čti Bibli. Vezmi si tužku a zapiš si všechna slova a události, které zdůrazňují důležitost Boží milosti.“ Nikdy jsem nelitoval, že jsem přijal tuto moudrou radu. Čtu Bibli, hledám Boží milost a děkuji za ni.

Věčnost bude skvělou příležitostí k poděkování. Je dobře, že už můžeme v některých sborech a domácnostech zažít tuto atmosféru vděku. Ale je to vždy?

Boží milost je tak nepochopitelná, že ji nedokážeme popsat pozemskými slovy. K tomu je zapotřebí věčnosti. V nebi se nebudeme nudit, pokud budeme myslet na všechny věřící, kterým něco dlužíme. Především budeme mít okamžitou příležitost vyjádřit svou vděčnost tomu, kdo je AUTOREM naší spásy!

4. Věřící děkuje za vše, co Bůh vykonal

Nejradostnější z dopisů apoštola Pavla je List Filipským a je to také dopis z vězení. Na konci tohoto dopisu apoštol napsal: „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.“ (Fil 4,6).

Bůh ví, co opravdu potřebujeme, a to ještě předtím, než o něco požádáme. On to ví, protože On je vševědoucím Bohem! Chce se oslavit, skrze to, že dává vše, co potřebujeme. Možná to není vždy to, co chceme. Všechno, co dítě Boží dostává, by mělo způsobit jemu vděčnost. I když je to dar, o kterém se zmiňuje již apoštol v první kapitole Filipským: „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“ (1,21). Jde o dar utrpení! (pronásledování, vězení)

5. Celý život věřícího by měl být poznamenán vděčným postojem

Přiznejme si, že my, a možná i jiné národy, máme pověst stěžovatelů. Můžeme kňouráme z jakéhokoli důvodu. Jsme nedůvěřiví, neustále se cítíme zraněni. Mnohdy vyvěrají z nás stížnosti a hořkost. Ztrácíme radost z práce, kterou děláme, a možná i radost ze života a uspokojení, které život může přinést.

Co vše na nás působí a paralyzuje nás. Nejčastěji pocity poškození působí jako tzv. nezahojené rány. Jsme kvůli tomu paralyzovaní a nešťastní. Nejlépe kritizujeme všechno a každého, kdo s námi přichází ruku v ruce. Chybí nám vůle odpouštět, zveličujeme chyby druhých, abychom se trochu vybělili. Nemůžeme odpustit, ale můžeme pěstovat pocit ublížení. Je pravda, že cesta k odpuštění není snadná, protože vyžaduje **pokoru**. To se může stát pouze tehdy, pokud hledáme pomoc shora. Otázkou ale je, jak moc chceme tuto pomoc využít.

Musíme se naučit dívat se na věci z různých úhlů pohledu. Není nutné obhajovat jedinou správnou pravdu, kterou jsme si přivlastnili. Naše formulace pravdy možná nebyla tak přesná. Možná jsme vyměnili pravdu samotnou za naši soukromou interpretaci pravdy? Musíte poslouchat, co říkají ostatní. Nenechme se zlákat pokušením vrátit se a nepodleháme fenoménu stupňující se agrese. To nikam nevede. Pěstování dojmu o vlastních křivdách nám často slouží jako kouřová clona, za kterou můžeme skrýt svoji duchovní lenost, (záclonnost) a připoutanost k vyšlapané cestě (stejných kolejí).

Kňučení místo vděčnosti způsobuje ztrátu vydávání svědectví. Nikoho naše kňučení nezajímá. Vděčnost na druhé straně může být magnetem k Pána Ježíše.

V Kol. 3,15 apoštol ve vězení napsal: „A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.“

6. Jsme povoláni vyjádřit vděčnost za všech okolností

Proč místo vděčnosti projevujeme nevděčnost? Je to vliv téměř všemohoucích médií, které nás k tomu přiměly? Neustále jsme konfrontováni s různými podvody a na nejvyšších úrovních moci. Egoismus, cynismus a lokty jsou jen k dosažení různých cílů. Podvody a zločiny se množí. Máme dojem, že se veřejnost stále bojí nějaké mafie. Analýzy provedené v mnoha zemích neviní média vůbec. Je to spíše špatná zkušenost v naší minulosti nebo v minulosti našich předků, která vyvolává naši zlovolnou nedůvěru. Věřící je povzbuzován, aby byl vděčný. Neexistuje situace, kdy by věřící nenašel důvod být vděčný. Vděčnost má mnoho výhod a nemusí být zaslepena naivitou. Tam, kde jsou lidé schopni navzájem si děkovat a neklamati jeden druhého, je kontroly čím dál méně zapotřebí. Je nám líto, že taková důvěra v naší společnosti chybí. Nejen, že nevěříme druhým, ale také nevěříme svým blízkým. Díky těmto vlastnostem se stáváme konzervativními, uzavřenými vůči novému, ne nutně špatnému. Začínáme být příliš opatrní, a proto jsme stále méně kreativní. Naše hořkost se nejen zhoršuje, ale nakazíme tím i ostatní.

Jednou k Tesaloničanům a dnes nás apoštol oslovuje slovy: „Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“ 1. Tesaloničským 5,18

7. Proč bychom měli projevovat uznání?

- Tak přikázal Bůh.
- Nedostatek vděčnosti je hřích.
- Děkujeme Bohu s vděčností.
- Vděčně povzbuzujeme ostatní, aby sloužili.
- Vděčnost je velkým svědectvím světu.
- Vděčnost zvyšuje nadpřirozený pokoj věřícího.

„Přines Bohu obět' díky a plň svoje sliby Nejvyššímu!“ Žalm 50,14.